

LBRIS

We know
books

NITA PROSE

OASPETELE

misterios

Traducere din limba engleză și note

MIHAELA SEREA

LITERA

București

PROLOG

Bunica mea mi-a spus odată o poveste despre o servitoare, un șobolan și o lingură. Era așa:

A fost odată o servitoare care lucra pentru stăpânii bogați ai unui castel. Le făcea curățenie. Le gătea. Era cu totul la dispoziția lor.

Într-o zi, când servitoarea le-a servit stăpânilor ei o tocană consistentă, doamna a remarcat, pufnind disprețuitor, că îi lipsea lingura ei de argint. Servitoarea era sigură că pusese lingura lângă castronul doamnei, dar când s-a uitat, a văzut cu ochii ei că lingura dispăruse.

Servitoarea și-a cerut mii de scuze, dar acest lucru nu a reușit să o liniștească pe doamnă, după cum nu l-a liniștit nici pe domn, care, în acel moment, clocotea de furie, acuzând-o pe servitoare că nu e altceva decât o hoată mărunță, care le fură argintăria.

Servitoarea a fost alungată de la castel, dar nu înainte ca tocana pe care o făcuse să fie azvârlită pe șorțul ei alb, lăsând o pată rușinoasă, care n-avea să mai poată fi niciodată îndepărtată.

La mulți ani după ce domnul și doamna au murit, mult după plecarea sărmanei noastre servitoare picate în dizgrație, au fost angajați pentru renovarea castelului niște

constructori care o cunoscuseră. Când au ridicat podeaua sufrageriei, au descoperit un cuib în care au găsit trupul mumificat al unui șobolan, iar lângă el, o lingură de argint.

1

Iubita mea bunică, zisă Buni, a lucrat toată viața ca servitoare. Iar eu am călcat pe urmele ei. Este o figură de stil. Nu am putut să-i calc literalmente pe urme pentru că nu există urme, nu mai există nici una. A murit în urmă cu patru ani și ceva, când eu aveam douăzeci și cinci de ani (ergo, un sfert de secol), și chiar înainte de asta, zilele ei de mers pe jos s-au încheiat brusc când s-a îmbolnăvit dintr-odată, spre marea mea durere.

Ideea e că a murit. Plecată, dar nu uitată, niciodată uitată. Acum, picioarele mele urmează o cale metaforică, și totuși îi datorez recunoștință dragii mele bunici plecate, pentru că ea este cea care m-a făcut ceea ce sunt.

Buni m-a învățat tot ce știu, ca de exemplu cum să lustruiesc argintăria, cum să citesc cărțile și oamenii și cum să fac o ceașcă de ceai așa cum trebuie. Datorită lui Buni, am avansat în cariera mea de menajeră la Regency Grand Hotel, un hotel-boutique de cinci stele, care se mândrește cu o eleganță sofisticată și un decor adecvat epocii moderne. Credeți-mă când spun că am început de jos și mi-am croit drum până la această poziție ilustră. Ca orice cameristă care a intrat vreodată pe strălucitoarea ușă rotativă a hotelului Regency Grand, am început ca menajeră în formare. Acum, totuși, dacă

vă apropiați și îmi citiți ecusonul cu numele – plasat corect deasupra inimii – veți vedea scris cu litere mari de tipar:

MOLLY

care este numele meu, iar dedesubt, într-un scris delicat, cu serife:

Cameristă-șefă

Permiteți-mi să vă spun că nu e câtuși de puțin un lucru mărunț să urci pe scara ierarhică într-un hotel-boutique de cinci stele. Dar pot spune cu mare mândrie că ocup această poziție înaltă de trei ani și jumătate, demonstrând că nu sunt o vântură-lume, ci, așa cum a spus recent despre mine domnul Snow, managerul hotelului, într-o ședință cu întregul personal:

– Molly este o angajată care menține o atitudine de recunoștință.

Întotdeauna mi-a fost greu să înțeleg adevăratul sens din spatele cuvintelor care se spun, dar mi-am îmbunătățit abilitatea de a citi oamenii, chiar și pe cei necunoscuți, motiv pentru care știu la ce vă gândiți. Credeți că meseria mea este modestă, că este rușinoasă, nu demnă de mândrie. Departe de mine să vă spun ce să gândiți, dar în umila mea opinie, vă înșelați amarnic.

Vă rog să mă scuzați. A ieșit un pic cam țâfnos. Când Buni era în viață, mă sfătuia asupra tonului și îmi atrăgea atenția atunci când aș fi putut să jignesc. Dar iată un lucru interesant: a murit, dar încă îi aud vocea în gând. Nu este interesant cum o persoană poate fi la fel de prezentă după moarte cum a fost și în viața reală? Este ceva la care mă gândesc deseori în ultima vreme.

„Tratează-i pe ceilalți așa cum vrei să te trateze și ei pe tine.“

„Suntem toți la fel, dar în moduri diferite.“

„Totul va fi bine într-un final. Dacă nu e bine, nu e finalul.“

Slavă Domnului că încă aud vocea lui Buni, pentru că astăzi nu a fost o zi bună. De fapt, a fost cea mai proastă zi pe care am avut-o în aproximativ patru ani, iar vorbele de înțelepciune ale lui Buni îmi dau putere să înfrunt „situația“ actuală. Când spun „situație“, nu mă refer, conform definiției din dicționar, la o „împrejurare“ sau „stare a lucrurilor“; în calitate de manager de hotel, domnul Snow folosește termenul pentru a sugera „o problemă de proporții epice cu soluții limitate“.

N-o să îndulcesc ceea ce este cu adevărat o catastrofă de proporții: în această dimineață, un bărbat celebru a căzut mort pe podeaua ceainăriei noastre. Buna mea prietenă Angela, barmanița-șefă de la Social, pubul cu grill al hotelului, a rezumat „situația“ astfel:

– Molly, o uriașă pungă de rahat tocmai a lovit frontal palele ventilatorului.

Pentru că îmi place atât de mult de Angela, o iert că folosește VPL – Vulgaritatea Perfect Lustruită. De asemenea, o iert pe Angela că are o obsesie nesănătoasă pentru documentarele despre crime, ceea ce ar putea explica de ce părea ciudat de entuziasmată de moartea unei celebrități chiar în hotelul nostru.

Astăzi trebuia să fie o zi foarte specială la Regency Grand. Astăzi era ziua în care scriitorul de renume mondial, autorul premiat de bestsellere J.D. Grimthorpe, maestru al misterului cu peste douăzeci de romane publicate, avea să facă un anunț foarte important în ceainăria noastră recent restaurată.

Dis-de-diminează, totul mergea splendid. Domnul Snow mă pusese responsabilă cu ceaiul și, deși asta se datorează în mare parte faptului că încă nu a angajat

personal pentru evenimente speciale care să se ocupe de ceainărie, știam cât de mândră ar fi fost Buni să mă vadă dobândind noi responsabilități profesionale. Bineînțeles, în realitate, Buni nu mă poate vedea, pentru că e moartă.

Astăzi am intrat devreme în tură și am aranjat cu grijă noul salon elegant, organizând servirea ceaiului pentru cincizeci și cinci de oaspeți (nici unul în plus sau în minus), cărora li s-au acordat permise de intrare VIP. Lista de VIP-uri includea numeroase membre ale grupului MIEI – Mari Inițiate și Experte în Investigații – care rezervaseră camere la etajul al patrulea al hotelului, cu câteva zile înaintea evenimentului. Săptămâni întregi, zvonurile și presupunerile au circulat în tot hotelul: de ce ar vrea J.D. Grimthorpe, un scriitor retras și extrem de discret, să facă un anunț public? Era doar pentru a-și promova o nouă carte? Sau voia să anunțe că a scris ultimul său roman?

După cum s-a dovedit, cu siguranță și-a scris ultimul roman, deși cred că acest fapt a fost o surpriză la fel de mare pentru el cum a fost pentru toți cei care l-au văzut prăbușindu-se pe podeaua cu model în zigzag a ceainăriei, în urmă cu patruzeci și șapte de minute.

Cu câteva momente înainte de a urca pe podium, fanii celebri ai genului, experții literari și reporterii erau plini de nerăbdare. În salon răsunau pălăvrăgeliile oaspeților și zdrăngănelile tacâmurilor de argint, în timp ce oaspeții își umpleau din nou ceștile de ceai și își băgau în gură ultimul antreu. În clipa în care a intrat J.D. Grimthorpe, s-a lăsat tăcerea. Scriitorul a pășit la pupitru, o siluetă fragilă, dar impunătoare, cu niște cartonase cu notițe în mână. Toți ochii îl priveau, în timp ce și-a dres de câteva ori glasul.

- Ceai, a rostit el în microfon, cerând, printr-un gest, o ceașcă.

Slavă Domnului, fusesem informată asupra comportamentului său abstinent și cerusem la bucătărie să se pregătească un cărucior cu ceai după specificațiile lui precise: cu miere, nu cu zahăr. Lily, camerista mea în formare, pe care am pus-o la conducerea tuturor cărucioarelor cu ceai ale domnului Grimthorpe pe durata sederii sale, a intrat numaidecât în acțiune. Cu mâinile tremurând, i-a turnat celebrului autor o ceașcă și s-a grăbit cu ea pe podium.

- Asta n-o să ajungă, a spus el în timp ce lua ceașca de la Lily, apoi a coborât de pe podium și s-a dus el însuși la căruciorul cu ceai.

A ridicat capacul argintiu al vasului cu miere, a luat cu lingurița două globuri enorme de miere galbenă, strălucitoare, apoi a amestecat în ceașcă cu lingurița scoasă din vasul cu miere, care zdrăngănea sec în timp ce se freca de marginile ceștii. Lily, care se repezise înaintea pentru a-l ajuta, nu știa ce să facă în continuare.

Întreaga încăpere a privit cum domnul Grimthorpe a ridicat ceașca, a sorbit îndelung, apoi a înghițit și a oftat.

- Un om amar are nevoie de dulceață suplimentară, a explicat el, ceea ce a stârnit râsete reținute în mulțime.

Iritabilitatea domnului Grimthorpe a fost mult timp un semn distinctiv al faimei sale și, în mod ironic, cu cât se comporta mai rău, cu atât părea să vândă mai multe cărți. Cine poate uita acel moment infam, care a devenit viral pe YouTube în urmă cu câțiva ani, când un admirator înfocat (un chirurg cardiolog recent pensionat), s-a apropiat de autor și i-a spus:

- Vreau să-mi încerc mâna la un roman. Mă puteți ajuta?

- Pot, a răspuns domnul Grimthorpe. Imediat după ce-mi împrumutați și dumneavoastră bisturiul. Vreau să-mi încerc mâna la o operație pe inimă.

M-am gândit la videoclipul cu pricina în această dimineață, în timp ce domnul Grimthorpe a zâmbit cu zâmbetul său de șarpe, apoi a revenit pe podium, unde a mai sorbit de câteva ori din ceașca de ceai îndulcit, apoi și-a pus-o în față, pe pupitru, și s-a uitat la mulțimea adoratoare. Și-a luat notițele, a respirat adânc și, în cele din urmă, a început să vorbească, în timp ce se clătina dintr-o parte în alta.

- Sunt sigur că vă întrebați cu toții de ce v-am chemat astăzi aici, a spus el. După cum știți, prefer să scriu decât să vorbesc. Intimitatea a fost mult timp refugiul meu; istoria mea personală, o sursă de mister. Dar mă aflu în situația incomodă de a fi nevoit să vă fac anumite dezvăluiri vouă, fanilor și adepților mei, în acest moment critic al carierei mele îndelungate și pline de povești - asocierea este intenționată.

S-a oprit o clipă, așteptând râsetele, care au venit ca la un semn. M-a trecut un fior, în timp ce ochii lui pătrunzători cercetau încăperea, căutând nu se știe ce sau pe cine.

- Vedeți dumneavoastră, a continuat el, am păstrat un secret, unul care, fără îndoială, vă va surprinde.

S-a oprit brusc. Și-a dus mâna, cu degete lungi, la guler, într-o încercare zadarnică de a-l slăbi.

- Ceea ce încerc să spun este..., a mormăit el, dar nici un alt cuvânt nu i-a mai ieșit din gâtlej.

Tot deschidea și închidea gura și părea brusc foarte instabil, legănându-se și mai dramatic dintr-o parte în alta, în spatele pupitrului. Singurul lucru la care mă puteam gândi era un caras auriu pe care îl văzusem cândva sărind din bolul său și zăcând cu gura căscată,

apoplectic, pe podeaua unui magazin de animale de companie.

Domnul Grimthorpe a apucat din nou ceașca de ceai și a sorbit. Apoi, înainte ca cineva să-l poată împiedica, s-a răsturnat brusc, prăbușindu-se de pe podium în mulțime și nimerind direct peste Lily, cea mai ghinionistă dintre cameristele mele aflate în formare. Împreună, au aterizat cu o bufnitură dramatică pe podea, în timp ce ceașca lui de porțelan s-a spart în nenumărate cioburi tăioase ca briciul, iar lingurița de pe farfurie a zdrăngănit sec de podeaua cu model în zigzag.

Pentru o clipă, a fost tăcere. Oamenilor nu le venea să creadă ce s-a întâmplat chiar sub ochii lor. Apoi, brusc, s-a stârnit panica, și toată lumea – superfani și oaspeți, ușieri și critici literari – s-a repezit în partea din față a sălii.

Domnul Snow, managerul hotelului, se ghemuise la podea, în stânga domnului Grimthorpe, bătându-l pe umăr.

- Domnule Grimthorpe! Domnule Grimthorpe! repeta el.

Doamna Serena Sharpe, secretara personală a domnului Grimthorpe, era în dreapta lui, ținând două degete la gâtul scriitorului. Lily, camerista mea, încerca, disperată, să se smulgă de sub scriitor. Am întins un braț ca să o ajut, și ea m-a prins de mână. Am tras-o și am ținut-o strâns lângă mine.

- Faceți loc! Dați-vă în spate! a țipat secretara personală a domnului Grimthorpe, în timp ce fanii și VIP-urile se îmbulzeau în jur.

- Sunați la Urgențe! Imediat! a ordonat domnul Snow, cu vocea lui cea mai autoritară.

Chelnerii și oaspeții, liftierii și valetii au fugit în toate direcțiile. Eram suficient de aproape de „situație“ ca să aud ce a spus doamna Serena Sharpe, în timp ce își lua degetele de pe gâtul domnului Grimthorpe:

- Mă tem că e prea târziu. E mort.